

Mentținerea unității

„Vă sfătuiesc... să vă purtați într-un chip vrednic de chemarea pe care ați primit-o... căutați să păstrați unirea Duhului, prin legătura păcii. Este un singur trup... o singură credință, un singur botez. Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor.”

Efesenii 4:1,3,4a,5,6a

Chapman a fost unul dintre puținii oameni care au înțeles adevărul central al unității trupului lui Cristos. Acest principiu nu era unul oarecare, prezent, printre multe altele, în cartea sa de teologie sistematică; Chapman a făcut tot ce i-a stat în putință să exprime unitatea poporului lui Dumnezeu. Acest adevăr i-a influențat toate acțiunile.

În ciuda răbdării de care a dat întotdeauna dovadă și a eforturilor sale constante de a păstra unitatea bisericii, schimbările de la Ebenezer nu au fost pe placul tuturor. În 1834, un grup restrâns de credincioși s-a rupt de restul adunării. Curând după aceea, secesioniștii au pretins ca grupul lui Chapman să părăsească localul bisericii, întrucât clădirea nu mai era folosită conform practicilor inițiale, proprii Baptiștilor Particulari.

Chapman a examinat procura pentru Ebenezer Chapel și a găsit că nu exista nicio clauză care să oblige grupul său să renunțe la locul de adunare. Secesioniștii au insistat însă și Chapman a hotărât să-și arate dragostea către ei cedându-le clădirea. El gândea că situația este similară aceleia în care cedezi haina cuiva care ți-o cere. Adunarea, deja numeroasă, a lui Chapman a fost de acord cu pastorul ei și și-a cedat drepturile asupra clădirii în 1838.

Este dificil să ne imaginăm acest grup de oameni renunțând la drepturile lor legale din pricina câtorva disidenți. Și totuși, tocmai asta au făcut creștinii de la Ebenezer! Dintre toate situațiile cu care se poate confrunta o biserică, niciuna nu-i încearcă dragostea și principiile mai mult ca posibilitatea pierderii bunurilor sale lumești. Unii acuză „Biserica” de a fi organizația cea mai materialistă, egoistă și lacomă de bani de pe pământ. (Din păcate, în multe cazuri, această acuzație este o realitate.) Însă pentru Chapman și adunarea sa de credincioși instruită în dragostea agape, chestiuni mult mai importante erau în joc.

Lipsiți de o clădire în care să se adune, creștinii strămutați de la Ebenezer Chapel au pornit să-și caute un loc permanent de întâlnire. Se adunau duminica, probabil, în încăperi închiriate. La sfârșitul anilor 1830, atelierul de pielărie din capătul străzii pe care locuia Chapman a fost scos la vânzare. Proprietatea părea a fi ideală. Se întindea pe o suprafață mare – prea mare chiar pentru nevoile din acel moment ale adunării – astfel că biserica ar fi avut spațiu în care să crească. Era la distanță de câțiva zeci de metri de capela inițială și la câțiva pași de locuința lui Chapman. Un aspect nu lipsit de importanță era acela că fațada dădea în Bear Street, artera principală a orașului, care îl traversa de la est la vest. Au decis să cumpere proprietatea, iar Chapman a pregătit documentele legale pentru transfer.

După încheierea formalităților, reprezentanții locali ai Bisericii Anglicane au anunțat că intenționează să construiască o clădire de biserică pe terenul atelierului de pielărie. Surprinși de întorsătura lucrurilor, Chapman și grupul său de credincioși s-au întâlnit să se roage și să hotărască direcția de acțiune. Chapman a fost călăuzit spre textul din Filipeni 4:5: „Blândețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii. Domnul este aproape.” Într-un duh de îngăduință, Chapman a sfătuit

adunarea să renunțe la proprietate, ceea ce au și făcut. Grupul de credincioși puna, încă o dată, în practică dragostea agape.

În ciuda acestor piedici în găsirea unui loc în care să se adune, biserica era cunoscută în Barnstaple. Deja viguros, grupul a continuat să crească. În cele din urmă, în 1842, au achiziționat un teren în Grosvenor Street, o stradă recent construită, situată în apropiere de Bear Street. Pe acest teren au construit o sală de adunare simplă, cu 450 de locuri. Această sală a devenit cunoscută sub denumirea de Bear Street Chapel și, mai târziu, de Grosvenor Street Chapel.

Reacția adunării creștine de la Ebenezer față de disidenții din rândurile sale și față de reprezentanții Bisericii Anglicane s-a dovedit, pe termen lung, a fi fost corectă. Dumnezeu a fost onorat, numele lui Cristos ocrotit în cadrul comunității, iar bapțiștii din Barnstaple, în decurs de o generație, au devenit un grup creștin puternic, care au scris cu multă admirație despre Robert Chapman. O publicație baptistă afirma că Chapman „a botezat pe mulți doar pe baza mărturisirii credinței lor. Un mare număr de susținători ai săi se adună în «Încăperi». În materie de viață sfântă, caracter ireproșabil și sacrificiu de sine, puțini îl pot egala; cu toate acestea, este neprefăcut și smerit ca un copil. Acum este împovărat de ani.” Cu siguranță, „toate lucrurile lucrează împreună spre bine pentru cei ce iubesc pe Dumnezeu și anume spre bine pentru cei ce sunt chemați după planul Său” (Romani 8:28, KJV).

Nu știm dacă, la acea vreme, credincioșii de la Ebenezer au priceput faptul că evenimentele aparent regretabile legate de clădire au lucrat, de fapt, în avantajul bisericii, ajutând-o să-și creeze o nouă identitate. Nu mai era biserica Bapțiștilor Particulari de la Ebenezer Chapel, ci o „adunare de creștini”, după cum se autointitulau, care deschidea noi drumuri în materie de închinare și evanghelizare. Când li se cerea

insistent o denumire, ei își spuneau „frații creștini”. Acest nume fusese folosit de mai bine de un mileniu de creștinii din Europa care se rupseseră de Biserica Romei și nu-și doreau alt nume decât acela care provenea din numele lui Cristos. Acești „frați creștini” din Barnstaple erau numiți uneori „frații din Plymouth”, dar Chapman se împotriva acestei denumiri. Locuitorii orașului Barnstaple îi mai numeau „chapmaniți”, termen profund jignitor pentru Chapman. În corespondența sa, el se referea la adunarea pe care o conducea în termenii „creștinii care se adună în Bear Street”.

Chapman se împotriva cu tărie deosebirilor confesionale și dorea să evite folosirea vreunei titulaturi pentru creștini, care să facă vreo trimitere la o confesiune sau alta. Numele confesiunilor, spunea el, îi zgârie auzul:

Titlurile date Bisericii în Scriptură oglindesc unitatea cerească: trupul, vița, templul lui Dumnezeu, un neam sfânt, o seminție aleasă, o preoție împărătească. Asemenea cuvinte au proclamat Biserica lui Dumnezeu ca martoră a Lui în lume; dar numele care au fost inventate de oameni sunt nume de secte și exprimă rușinea noastră.

Chapman iubea intens Biserica – întreaga Biserică a lui Isus Cristos, nu numai o parte sau sectă din ea. Nu avea un duh îngust, sectar, pe care îl manifestă atâția care pretind că ascultă de Scriptură. Una dintre cântările lui vorbește despre dragostea lui pentru întregul popor al lui Dumnezeu:

Frații Tăi sunt desfătarea mea,
Puternici, slabi, eu îi iubesc,
Scumpi sunt sufletului meu,
Umili, sau care nu se învoiesc.

Îi slujesc, că sunt ai Tăi,
Tatăl veșnic Ți i-a dat.
Duhul, prin sângele-Ți divin,
Din închisoare i-a eliberat.

Îi slujesc și pe cei slabi,
Căci Îți sunt mădulare.
Întărește-mă, să nu m-abat
De pe a Dragostei cărare.

Chapman se interesa de toți membrii familiei lui Dumnezeu și, oricum s-ar fi numit aceștia, el se bucura să-i aibă în preajma sa. Deseori predica pe tema unității creștine. Meditând la toate schismele care tulburaseră creștinătatea, el a spus odată: „Dacă nu avem o înțelegere spirituală a unității divine, nu putem să deplângem cu adevărat dezbinările din poporul lui Dumnezeu.”

Chapman a înțeles că unitatea creștină are mai mult decât o latură practică; ea este o reflectare profundă a naturii lui Dumnezeu. De aceea, a făcut tot ce i-a stat în putință să păstreze „unitatea Duhului, prin legătura păcii”.

Gânduri pentru meditație

„Episcopul să fie... nu gâlcevitor, nu iubitor de bani.”

1 Timotei 3:2a,3b

„Chiar faptul că aveți judecăți între voi este un cusur pe care-l aveți. Pentru ce nu suferiți mai bine să fiți nedreptățiți? De ce nu răbdați mai bine paguba?”

1 Corinteni 6:7

„Și noi, care suntem mulți, alcătuim un singur trup în Cristos; dar fiecare în parte, suntem mădulare unii altora.”

Romani 12:5

„Vreau să spun că fiecare din voi zice: «Eu sunt al lui Pavel!» – «Și eu, al lui Apolo!» – «Și eu, al lui Chifa!» – «Și eu, al lui Cristos!» Cristos a fost împărțit? Pavel a fost răstignit pentru voi? Sau în numele lui Pavel ați fost voi botezați?”

1 Corinteni 1:12,13

„Nimicirea unei împărății este o nimica toată pentru Dumnezeu în comparație cu dezbinarea din sânul unui mic grup de păcătoși răscumpărați prin sângele lui Cristos.”

R. C. C.

„Sentimentele noastre ar trebui să fie copii fidele ale sentimentelor lui Cristos și ale lui Dumnezeu pentru întreaga Biserică.”

R. C. C.

„Inimile credincioșilor autentici doresc cu înfocare o părtășie trainică – o părtășie în Duh unii cu alții, datorită părtășiei comune cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Cristos.”

R. C. C.